

La nova va córrer ràpidament per les botigues, bars, carrers i camins de Sta. Eulàlia. En Pere Vilardebó, aquest noi de Can Calderí que va en bicicleta, s'ha proclamat Campió d'Espanya de ciclisme amateur.

Assegut al voltant d'una taula de casa seva, parlem i recordem anècdotes i fets que, si bé transcendents per a nosaltres en aquells temps, ara han esdevingut records agradables i plens d'humor i simpatia.

—Haurem de sortir un dia a esmorzar, eh?

—Sí, però que sigui a la vora.

—Saps què?, nosaltres marxarem divendres; tú marxas a les nou del diumenge i ja ens atraparàs per esmorzar a les onze.

Una forta riada surt espontània de la boca del campió i de tots nosaltres.

—PERE, PARLA'NS DEL CAMPIONAT D'ESPANYA. QUANTS KM. TENIA?

—160 Km. El recorregut tenia una petita pujada d'uns 8 Km. (semblant a la de Sant Feliu); després era pla i baixada. El temps era molt bo. Feia més aviat calor. És a dir, temperatura ideal per a mi.

—COM VA ÉSSER LA TEVA ESCAPADA?

—Mira, a uns 15 Km. de la meta, era tot pla i feia vent de cara. Doncs bé, allà em vaig escapar. Passàvem per meta i després s'havien de fer dues voltes a un circuit d'uns 5 km. Vaig passar la primera vegada per meta portant 40 segons al pilot. En fer les voltes al circuit van saltar del pilot, primer un corredor sol y després dos més, que serien el 2.^{on}, 3.er i 4.^{rt} al final de carrera.

—PENSA UNA MICA I CONTINUA...

—Al segon li vaig treure 42 segons; al 3.er i 4.^{rt}, un minut nou segons i al pilot 1 minut 39 segons. I això és tot. Em van donar la gorra, el gersey, la copa...

—QUAN VARES SALTAR DEL PILOT, PENSAVES QUE ARRIBARIES SOL?

—Hi havia moltes escapadetes i vàrem quedar una vintena a davant. En passar per un poble ens vàrem partir. Després ens vàrem tornar a agrupar, i al moment d'enganxar-nos de nou, jo salto del pilot. No gaire fort, no! No et pensis! Miro endarrera i veig que els portava uns 10 metres d'avantatge i en veure que no venia ningú a seguir-me vaig pensar: endavant, a veure què pas-

CICLISME

PERE VILARDEBO

Campió d'Espanya

sa! Però jo no pensava que anés primer. Estava convençut que, almenys, ni havien dos d'escapats.

—*¡I EN ARRIBAR A META, TAMPOC NO SABIES QUE HAVIES GUANYAT?*

—Si home! Abans vaig preguntar a en Mendiburu, que venia en cotxe al meu costat: «¿Cuánto me llevan los que van delante?». Em va mirar amb cara d'estranyat: «¡Qué dices! Si eres tú cabeza de carrera». I jo vaig arronsar les espatlles i vaig pensar: «Potser sí que ens ho haurem de creure! Imagineu-vos; em vaig apla- nar i avall!».

—*EN PERE SOMRIU SATISFET, SENSE AIRES DE SUPERIORITAT. SIMPLEMENT ÉS CAMPIÓ D'ESPANYA.*

—*QUANT TEMPS FEIA QUE NO HI HAVIA CAMPIÓ D'ESPANYA CATALÀ?*

—Em sembla que va ser l'any 70 que va guanyar un tal Fernández de l'equip Picadero. Encara que ell no era català, sí que era de Catalunya el seu equip.

—*LA CONVERSA GIRA CAP A D'ALTRES TEMES.*

—*COM ÉS QUE NO VAS ANAR AL TOUR DEL PORT- VENIR ESSENT CAMPIÓ D'ESPANYA?*

—Home és que la selecció ja estava feta abans del campionat nacional. Van agafar cinc corredors de l'equip Cipisa, un de l'equip Olsa y un altre del Mercuri.

—*ELS CORREDORS, VOLEN ANAR A LA SELECCIÓ NACIONAL?*

—Penso que el ciclista amateur ha de sortir a fora per començar a conèixer l'ambient com va. Perquè aquí, encara que anem a córrer, són carreres de sac. Si vas a França, al contrari; les passes negres en qualsevol carrera. Vas a 60 per hora al pla i encara surten per tots cantons. No hi ha ningú que digui: «para, para!» com aquí. Es corre bé a França!

—*¡L'AMBIENT ES NOTA? VULL DIR SI HI HA MÉS PÚBLIC.*

—Sí, ja ho crec. Els agrada més. Per les carreteres els cotxes es paren, t'aplaudeixen, t'animen... No com aquí que passa un corredor i els cotxes ja arrenquen. Mira, diumenge passat a Olesa anàvem cinc o sis escapats, i en fer una curva cap a l'esquerra ens surt un 127 de cara. Jo vaig quedar groc, blanc... No sabia pas on anar. Sort que va frenar i va quedar clavat. Si no, imaginat, tots a can Pistracs!